

LLUITA

INTERNACIONALISTA

12M: ELECCIONS CATALANES

nº 194 maig 2024 - donatiu 2 euros

Editorial.	pàg 3	10 anys de la històrica lluita de Panrico	pàg 10-11
Pàgines centrals: 1M	pàg 12-13	Memòria Històrica: Centenari de Nahuel Moreno	pàg 15-16
Política: Lluita Internacionalista no estarà en les llistes de <i>CUP-Defensem la Terra</i> , però demanem un vot crític. P. València; Eleccions basques	pàg 4-7	Internacional: Haití, Equador, Ucraïna, Rússia, Alemanya prohibeix el Congrés Palestí, Boicot a Eurovisió, Irán	pàg 18-24
Sindical: Biblioteques en lluita. Mobilització per la sanitat	pàg 5-8	Suplement: 50 anys del 25 d'abril portugués	
Pensionistes. Novas reformas	pàg 9		

Unitat Internacional dels i de les Treballadores - Quarta Internacional (UIT-QI)

 LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

...una novel·la gràfica per a celebrar el dia de Sant Jordi.

El abismo del olvido.
Una obra gràfica del reconegut dibuixant Paco Roca i del periodista Rodrigo Terrasa, publicada per l'editorial de còmics Astiberri Ediciones.

Aquests dos autors, nascuts a la ciutat de València, van ser sabedors dels afusellaments sistemàtics al Terror de Patema després de la guerra del 36. La brutalitat de les xifres fa impossible oblidar el fet: van començar les execucions el 1939 i no van aturar-se fins el 1956. Es van eliminar físicament 2.238 persones i van ser castigades amb les seves famílies a ser esborrades de la història amb un tracte humiliant i inhumà: llençades a fosses comunes i sense identificar, imposant el silenci sobre el seu record. Tot fent impossible la seva recuperació i el seu dol.

Sobre aquest terror de la dictadura es va teixir la solidaritat entre les vidues, els fills i els familiars dels desapareguts, per a no oblidar-los. Les visites sistemàtiques al cementiri de Patema han conservat molts retalls de vida i han ajudat a mantindre viva la seva memòria. Són les famílies, no l'administració de l'Estat que s'autonomera democràtic, les que han lluitat contra els entrebancs burocràtics per a buscar els seus morts en els centenars de fosses de Patema.

Com fer un còmic sobre aquesta perversió? Com explicar 85 anys més tard que l'oblit no existeix, per més que l'oblit institucional es vulgui imposar una i altra vegada?

Paco Roca i Rodrigo Terrasa van entrevistar Pepica Celda i van conèixer a Maruja Badia: amb els seus relats, una exhaustiva investigació, molts recursos tècnics i una gran sensibilitat van organitzar aquesta magnífica novel·la.

El resum:

José Celda Beneyto era agricultor, va ser afusellat el setembre de 1940 i va ser indultat quan portava tres mesos mort. La seua filla Pepica Celda va aconseguir treure'l d'una fossa comuna l'any 2011. Leoncio Badia Navarro és conegut per haver sigut enterrador del cementiri de Patema des de 1939 fins a 1945. L'Ajuntament, en acte

d'agraïment, va dedicar una escultura a la seua memòria l'any 2022.

Aquestes tres persones, i moltes altres, formen part de la narració dibuixada on seguim diferents fils de relats i, en ajuntar-los tots, apareix la vida en majúscula que no ha sigut escrita als llibres d'història. Explicada des de les vivències quotidianes resulta esclaridora, emocionant i necessària.

Valorem alguns recursos tècnics que ens han cridat l'atenció: humanitzar els enterrats convertint-los en fantasmes que esperen ser alliberats, ja a la mateixa coberta del llibre trobem una mostra d'aquest tractament; explicar el dol portant-nos a la Grècia clàssica a visitar Aquil·les (amb canvi de dibuix i de color); dibuixar les dependències de l'Ajuntament com un laberint físic per on deambula Pepica; combinar amb agilitat els relats del passat i la recerca del present per a no fer perdre el fil; canviar el tractament donat a la vida quotidiana dels protagonistes, i diferenciar-lo de la informació general i històrica amb dades. Tots els recursos al servei d'un relat que, tot i ser dramàtic, no pots deixar de llegir perquè llisca amb dinamisme i eficàcia.

Al còmic passa com a les pel·lícules, un primer pla amb cara d'espant diu més que moltes paraules. Doncs aquí els canvis de plans els trobareu molt ben travats.

En defensa de la Memòria Històrica.
Feliç dia de Sant Jordi!

Eleccions catalanes

Si Sánchez havia de fer equilibris per arribar al Govern, no n'havia de fer menys Aragonès per aguantar-se amb una minoria d'escons al Parlament de Catalunya. La primera prova seriosa han estat els pressupostos. Per què els del darrer any van passar i aquests ja no? L'any passat encara governava Colau a l'Ajuntament de Barcelona, i el canvi de cromos entre Comuns (IU-Podem, ERC i PSOE-PSC va ser clar: s'aprovaven els pressupostos de Colau/Barcelona, els d'Aragonès/Generalitat i els de Sánchez-Díaz/Govern central. Però amb el relleu del PSC a l'Ajuntament de Barcelona, els Comuns demanaven algun triomf per donar suport. I ERC i el PSC no hi estaven disposats. La cadena es va trencar pel punt més feble. I van caure un darrere l'altre els pressupostos de la Generalitat, el Govern d'ERC i els Pressupostos del Govern PSOE-Sumar. La fragilitat i la inestabilitat de la situació és enorme. I de torna, la maniobra de Sánchez amb l'amenaça de dimissió, eclipsa la campanya de les catalanes, polaritzant-la, a la vegada que li permet tancar files dins del partit i callar als barons crítics.

Ara s'encaren les eleccions pel pròxim 12 de maig. El punt d'atenció mediàtic és fins a quin punt es conserva un efecte Puigdemont com a presidenciable, i si permet a JXC recuperar el segon lloc per sobre d'ERC. Però el panorama no canviarà substancialment per la formació de Govern. Els altres

llocs semblen clars a les enquestes, amb el PSC per davant, i una concentració del vot de la dreta espanyolista al PP que acaba d'engolir Ciutadans i fins i tot arreplega algun escó a Vox. Amb aquest panorama no està gens clar qui podrà governar. Encara que acceptés ERC governar amb Puigdemont, no sumarien. Quedaria recuperar el tripartit (PSC, ERC i Comuns) però no estem a l'any 2003, ningú pot esborrar l'octubre del 2017 i ERC en retrocés precipitaria una crisi interna. Qualsevol abstenció necessària per a alguna altra formulació es pagaria a preu d'or o seria un dard enverinat.

La CUP segueix desaprovechant tant la renúncia d'ERC (i també de JXC) a l'1 d'octubre com les de l'espai dels Comuns –lligat al Govern PSOE-Sumar– a fer una política social mínimament radical. Per motius diferents a ERC i als Comuns els donen resultats en retrocés, però a la CUP també. La CUP apareix cada cop més desdibuixada i és difícil de percebre per què és diferent d'ERC i JXC si ho mirem en clau independentista, perquè a Girona han demostrat que poden formar un mateix govern, mentre que en clau de ruptura amb el sistema, cada cop s'aproxima més a la socialdemocràcia dels Comuns.

Travessada per un debat intern, el procés garbí, després de retrocessos electorals i molta gent que li ha marxat decebuda, en aquestes eleccions la direcció de la CUP ja introdueix un gir a la dreta en el programa. A més, és greu la situació de les classes populars, com més decepció hi ha en el moviment independentista, més moderació manté la CUP.

Potser la direcció s'emmiralla en els "moderats" Bildu i BNG que han pujat molt en vots a les autonòmiques, però la direcció de la CUP s'equivocaria si comparés el moment que viu Catalunya amb el que viuen Galiza i Euskal Herria. Primer, perquè des de fa anys tant BNG com Bildu

tenen com a referent a ERC i no a la CUP. I a Catalunya aquella pujada del nacionalisme moderat ja va passar. Perquè l'octubre del 2017 és un punt d'inflexió que no van viure les altres dues nacions oprimides. I aquesta és la força que permetria a la CUP avançar en la construcció d'una alternativa pel nou embat que ha de venir.

Les claus per aquest gir ens les van donar l'octubre del 2017. L'1 un referèndum que suposa una derrota política de l'estat monàrquic, que impotent va reprimir sense aconseguir cap objectiu polític. Però la vaga del 3 té també un alt simbolisme: un sector de la classe obrera catalana de les fàbriques del cinturó industrial de Barcelona, que no havien estat al cap davant l'1 d'octubre, participen en la vaga, perquè una cosa és no ser independentista i l'altra permetre que l'estat reprimeixi com ho fa fer l'1. I un sector ampli de la classe obrera sí que està d'acord en el fet que el poble català pugui decidir el seu futur. La xifra ens la dona

la SEAT Martorell, 1000 van a la vaga, amb l'empresa, CCOO i UGT en contra. Aquesta és la punta des de la qual un independentisme d'esquerres ha d'estirar: deixar de ser una ala esquerra d'un bloc independentista que ja no existeix, i fer un gir cap a les lluites socials, obreres i populars, perquè és aquí on hi ha una nova majoria que pot permetre assolir la república catalana. I el 27 amb la proclamació de la República catalana per Puigdemont, que ell mateix va suspendre segons després. Fins allà va arribar la burgesia i la petita burgesia catalana (ERC i JXC) en el seu embat a l'estat, però immediatament va replagar-se novament a l'autonomisme.

En tal punt, el gir a la moderació en el programa de la CUP i en la relació cada cop més prepotent amb altres organitzacions, nosaltres no podíem signar el seu programa, ni en conseqüència participar de les llistes. De-

24/04/2024

País Valencià

Segueixen les tropelies del PP i Vox

Aquestes són algunes lleis que el govern de la Generalitat Valenciana governat pel PP i Vox ha canviat recentment:

- * La Llei d'Educació (per fer desaparèixer el valencià i afavorir les escoles religioses)
- * La Llei de Memòria Democràtica (per oblidar el franquisme)
- * La Llei d'Àpunt (per controlar-la políticament)
- * La Llei de l'Agència Antifrau (per a la impunitat de la corrupció) i la
- * Llei d'incompatibilitats (perquè els càrrecs del govern segueixin fent negoci amb les empreses).

Hem parlat en altres escrits de les polítiques anticatalanistes del PP i Vox, de la composició dels parlamentaris d'extrema dreta de Vox i els seus orígens polítics i quins principis ideològics defensen, per la qual cosa ara es denuncia que volen fer desaparèixer aquelles lleis que el Botànic va aprovar. Malgrat hem sigut crítics amb algunes decisions del govern del PSPV i Compromís al llarg de la legislatura passada, és cert que aquests assoliments democràtics que ara s'anul·len comptaven amb un suport majoritari de la població del País Valencià. Lo més greu d'això és que aquests canvis es fan a esmena dels ciutadans i els seus representants parlamentaris, perquè s'hi ha donat caràcter d'urgència davant les previsibles mobilitzacions ciutadanes, dels professionals de l'ensenyament o dels mitjans de comunicació.

El més greu és que aquesta forma d'anul·lar els èxits democràtics s'està instal·lant a totes aquelles autonomies i ajuntaments governades pel PP i Vox. L'anul·lació de la dictadura com un període negre de la nostra història, la no denúncia del franquisme com a règim dictatorial, el no reconeixement de la tasca de les associacions memorialistes i del respecte a les víctimes del franquisme. L'intent d'anul·lar la nostra llengua com a forma de menysprear un dret fonamental, parlar, llegir i estudiar en valencià. La d'imposar un discurs religiós a les escoles i una moralitat de caràcter cristià a les ments de la nostra joventut (la xerrada en un col·legi concertat per a joves de catorze anys sobre l'avortament per part de regidors i parlamentaris de Vox n'és un exemple). Del principi d'informació independent sense la ingerència dels poders polítics a la feina dels periodistes. De la lluita contra la corrupció política, econòmica i d'incompatibilitats per impedir la introducció del que és privat dins de l'administració i els negocis fraudulents d'alguns, que d'això el PP és ple de casos al País Valencià, no cal esmentar tots els casos de corrupció pendents de judicis que tenim a la nostra memòria.

Per això toca defensar mitjançant la mobilització la reversió d'aquestes mesures que s'intenten realitzar, fins i tot després de l'aprovació de totes aquestes decisions polítiques, el més important és No Fer ni un Pas Enrere.

No ens cansarem de repetir que el millor per impedir aquestes polítiques i vèncer la ideologia de la dreta i de l'extrema dreta és que des de l'esquerra es facin polítiques de veritat que defensen els interessos de la classe treballadora, lluny de les polítiques de conciliació de classe i impedir que les polítiques reaccionàries calen entre els treballadors i les treballadores i que es normalitzen.

Carlos Rodríguez (País Valencià)

Elecciones en Euska

Canvi de cicl

"Aldaketa da orain" [El canvi és ara], deia el lema de campanya d'Euskal Herria Bildu (EH Bildu). I després dels resultats, repetien: "El canvi està en marxa i és imparable", però ha empatat a 27 escons amb el PNB. És cert que aquest retrocedeix 4 diputats i 3,7 punts, evidenciant el desgast de dotze anys amb Iñigo Urkullu com a lehen-dakari, però també és cert que EH Bildu esperava quedar com primera força i tampoc en vots ho ha aconseguit, ja que encara que guanya sis escons respecte al 2020, amb gairebé 350.000 vots (32,5%), són 29.000 menys que el PNB (35,2%). Otegi ho suavitza parlant del total d'Euskal Herria (amb Navarra i Euskadi nord) amb els que diu, han "superat els 400.000 vots" i poden dir que són "la primera força política d'Euskal Herria".

Però el PNB ha guanyat les eleccions en vots, amb victòries en grans ciutats com Sant Sebastià, i sobretot Bilbao –gairebé dobla els independentistes–, mentre que EH Bildu s'imposa a Vitòria. I amb els seus 27 escons, pot formar govern reeditant el pacte amb PSE (Partit Socialista d'Euskadi: 12 parlamentaris, dos més que la passada legislatura), amb els quals supera per un vot la majoria absoluta.

El PP ha obtingut set escons, un més que a les passades eleccions, però amb la diferència que fa 4 anys anava en coalició amb Ciutadans, i el repartiment era de 4 populars i 2 de Ciutadans. Ara, els 7 són del PP. Vox mantindrà el que tenia per Àlava

Avanç d'EH Bildu, en la tendència que ja marcava el BNG

El creixement de Bildu és, però molt significatiu, creixent en vots

di

le? ... però mateix govern

uns 4,5 punts a Àlaba i Biscaia i 5 a Guipúscoa, sent primera força a Àlaba i Guipúscoa. És un creixement sostingut que ja venia d'abans, continuat, que ve a reforçar el que també indicaven les eleccions gallegues on el BNG aconseguia espectaculars resultats. Ambdós són expressió d'una tendència que assenyalava el problema nacional irresolt.

Tot i això, la reivindicació nacional es dissol molt, aprofitant que el sentiment independentista ha baixat significativament (a un 22% segons l'últim sociòmetre del Govern Basc). I, contradictòriament –o potser per la seva tebiesa– els partits nacionalistes bascos, PNB i EH Bildu, han trencat el sostre electoral de 52 parlamentaris en aconseguir 54 representants nacionalistes.

Així, en el terreny nacional, Otegui diu que no tenen "ansietat" ni "excessiva pressa per assolir la independència". Pello Otxandiano, planteja fer "un salt qualitatiu" en autogovern, a través d'una ponència que es constitueixi al Parlament el primer trimestre de la legislatura, que ja ve de l'anterior i hauria d'acabar en una reforma de l'Estatut de Gernika. També els seus votants han canviat: avui només el 55% es declara independentista del 86% a anteriors eleccions. EH Bildu atrapa cada cop més independents que no procedeixen de l'esquerra abertzale tradicional.

La socialdemocratització de EH Bildu

Aquesta posició autonomista, quadra bé amb la coalició que mantenen des de fa anys amb ERC i BNG a les europees.

Però, a diferència d'ERC, tenen una considerable base obrera a causa de la implantació sindical amb LAB. La qual cosa no és obstacle per a una socialdemocratització també en allò social. EH Bildu, deu anys després d'ETA, gira encara més a dreta formant un «front ampli» sobiranista pactista, ecologista i feminista, impulsat per Sortu. Això ja va portar al pacte educatiu, gran acord nacional amb el 91% dels vots parlamentaris, rebutjat per LAB i STEILAS. Li seguiria l'abstenció en els pressupostos del 2022 a canvi d'algunes modificacions. Només el rebuig sindical frontal a la seva posició en el pacte educatiu, la van fer girar a l'últim moment i votar en contra de la Llei d'Educació basca de desembre 2023. En la mateixa línia a favor de la gestió, han posat en el centre de la campanya, la preocupació dels bascos pels serveis públics, sobretot per Osakidetza (Servei Basc de Salut), fins ara "la joia de la corona", que els ciutadans consideren que ha quedat "ferida de mort" durant la pandèmia. Sense dubtes que han tret rèdit d'aquests plantejaments.

Però no arreu. Ja assenyalàvem a la Conferència del 2022 –Supl. LI 184– que, producte d'aquest gir, era la pèrdua de joventut que s'ha apropiat a GKS (Gazte Koordinadora Sozialista), un moviment aliè a l'esquerra abertzale i d'ideologia comunista revolucionària (sense relació amb el PCE (EPK en euskera), part de l'autodenominat Mugimendu Sozialista. Aquest moviment que ha crescut sensiblement, amb mobilitzacions pròpies de joventut, ha cridat a no votar EH Bildu i anar a l'abstenció.

Això podria ser un dels factors de la participació relativament baixa, d'un 62% --encara que creix 12 punts respecte de les eleccions de la COVID– i una abstenció del 37,48% (històricament, la participació en el Parlament Basc oscil·la entre el 60% i el 79%). Probablement perquè no hi havia alternatives pel gruix d'aquests abstencionistes.

La ruïna de l'espai d'Elkarrekin Podemos/Sumar

Havia estat primera força en les generals de 2015 i 2016, i ara perd els darrers 6 diputats i desapareix. Segueix el procés de les anteriors autonòmiques: desapareguts als parlaments valencià, aragonès, balear, canari, de La Rioja, la Comunitat de Madrid, a les andaluses havien passat de 15 a 3 a 2022, i a les gallegues ja va desaparèixer el 2020 després d'una legislatura com a segona força com A Marea.

S'ha tancat el cercle del discurs populista i socialdemocrata que tan bons fruits li va donar al principi. El que Sumar en rendibilitza 1 no ho canvia.

EH Bildu potser hauria de prendre'n nota.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Eleccions autonòmiques catalanes

No hi haurà militants de *Lluita Intern* en les llistes de la *CUP-Defense* la

Seguirem treballant amb la CUP, encara que el programa que presenta en aquestes eleccions no ens permet signar, tampoc la manera en què s'ha configurat la candidatura i com s'ha decidit el nom i amb el funcionament pendent del Procés Garbí. Per la qual cosa no hi haurà militants de *Lluita Internacionalista* a les llistes de la *CUP-Defense* la terra per les eleccions del 12 de maig.

Esperem que el gir a la dreta del programa respecte de les anteriors eleccions no sigui el rumb que prengui la CUP en el debat de reorientació Garbí. Al contrari, com hem escrit, **cal urgentment un gir radical en un doble sentit, presentar-se com l'alternativa independentista als projectes autonomistes d'ERC i JXC, i no com a la ciutat de Girona que governen plegats; de l'altre, un gir decidit a les lluites obreres i populars**, per què només aquests sectors socials són els susceptibles de conformar una nova majoria per la República catalana, per fer-la possible.

Es precisa avançar en la conformació d'un Front que lligui la lluita per la ruptura amb el règim del 78 i la República catalana a una ruptura amb el capitalisme. Per això creiem que amb un programa clar de doble ruptura hagués calgut ampliar la coalició a noves forces. En aquest sentit, també ens vam adreçar a Anticapitalistes, però la seva decisió ha estat denegar un acord de cara a les autonòmiques ni de cara a les europees. Amb Anticapitalistes i altres forces de l'esquerra revolucionària es podia haver fet un salt endavant en la construcció d'una alternativa a l'esquerra dels governs de Catalunya a les autonòmiques i del suposadament «progressista» de Madrid (PSOE- Sumar/Comuns) a les europees. No ha estat possible, però seguirem treballant perquè ho sigui.

Les crítiques al programa de 10 punts aprovat per la CUP i que ens va presentar per acordar com candidatura CUP-Defense la Terra. Nosaltres partíem dels 12 punts aprovats per conformar la CUP-UNCPG, que per nosaltres eren ja de mínims, però deixaven clara la doble ruptura de la qual parlàvem dalt. Per això els hi vam presentar a la CUP, abans del seu CP.

Les diferències les podem agrupar precisament en els dos eixos de ruptura:

1. Amb el capitalisme i les seves conseqüents a les lluites en defensa dels i de les treballadores. Així, tal com els hi assenyàvem en la

nostra primera resposta, davant la seva nova formulació **"L'impuls d'una Nova Economia Catalana, en què la gent treballadora dels Països Catalans intervingui i decideixi quines són les necessitats i com es volen produir. Sense el control públic de la producció no hi ha sobirania."** Els hi dèiem "Una "nova economia catalana": ??? Capitalista si no és el diu el contrari...". Vam alertar que sense definir-se clarament anticapitalistes, queien en el discurs de Yolanda Díaz de "Vamos a impulsar la democracia en las empresas para que las personas trabajadoras participen en la toma de decisiones empresariales", és a dir el model alemany de cogestió dels sindicats a les empreses per evitar conflictitat social, incloent-lo com a desenvolupament de l'article 129 de la Constitució, cosa que ja CCOO ha dit veu amb bons ulls.

L'esperit d'aquest punt, que ha quedat igual, recorre tot el document, desapareixent per exemple "Per la sobirania econòmica. Derogació de l'article 135 CE i de la LRSAL i la resta de lleis d'austeritat, que prioritzen el pagament del deute, per alliberar recursos i invertir-los en sanitat pública, la xarxa sociosanitària i els serveis socials, reforçant també la resposta des del conjunt de municipis dels Països Catalans. No al pagament del deute. (...) Contra la corrupció i el frau fiscal, contra el control financer i especulatiu de l'activitat econòmica, per una fiscalitat igualadora al servei del treball, lluitant per un nou model de relacions socials i econòmiques socialista, que tingui com a objectiu bastir les necessitats del poble. Nacionalització de la banca. (...)" (Punt 7 dels 12 acordats a 2021).

I darrere del respecte a la propietat privada desapareixen també "Un pla de xoc davant l'actual situació d'emergència que inclogui la nacionalització sota control obrer dels sectors estratègics i de les grans empreses de serveis bàsics, i intervenció pública dels preus dels béns essencials (alimentació, habitatge, higiene, salut, educació...) i dels subministraments bàsics (aigua, electricitat i gas)." (punt 3 del 2021) O la lluita contra "la destrucció del nostre teixit productiu, que ens aboca a la dependència i a la precarització dels i de les treballadores. Prohibició d'acomiadaments, arribant a la nacionalització sota control democràtic per part dels treballadors i treballadores d'aquelles empreses que pretenguin tancar, orientant la producció a resoldre les necessitats socials de manera sostenible i donant forma a un teixit productiu ecològic i respectuós del medi... en defensa de salaris i pensions caldrà abordar la derogació de les lleis sorgides de l'actual marc jurídic i polític, entre les quals les lleis de

acionalista Terra

reforma laboral, d'estrangeria i el Pacte de Toledo i la reforma de les pensions, que fomenten l'actual precarietat dels i de les treballadores." (punt 5 de 2021). De tot el paquet de lluita per drets socials, només ha quedat la lluita per l'habitatge. La resta queda reduït a la Renda Bàsica, el pla *Independitza't* i la frase "... lluitar per fer efectiu un programa de transformació social centrat en la garantia de drets i millora de les condicions de vida dels i les treballadores" dissolta en el punt 8 de Recuperació d'una agenda nacional i social pròpia, que tampoc no es defineix.

2. Amb el règim del 78, en lluita pels drets nacionals i en defensa dels represaliats.

D'això només es diu: "Reconstruir un moviment popular per la independència dels Països Catalans amb l'objectiu que sigui més gran, més ampli, més determinat i independent de les institucions i partits polítics... sobre els pilars de més democràcia, més justícia social i el ferm compromís antifeixista i internacionalista. Un moviment amb capacitat de sostenir els embats antidemocràtics de l'Estat."

En el camí per la ruptura amb l'estat, al nostre entendre és crucial defensar la lluita de 2017 per la República. I així ho havíem acordat, el 2021 "**Per fer efectiva la República dels Països Catalans.** Mantenir l'acció política per a l'Autodeterminació i la Independència com única forma per construir una república que posi la vida al centre des de la plena sobirania... Conquerir aquestes majories per la república catalana implica donar-li un fort contingut social i anticapitalista, la qual cosa obliga a una política d'independència de classe oposada a la que ERC i JxC han aplicat reiteradament."

La lluita per la república ha desaparegut i el caràcter del moviment per aconseguir-la, ha canviat: ja no és de contingut anticapitalista, sinó democràtic i de justícia social. Ni tampoc hi ha una delimitació explícita d'ERC i Junts.

I darrere aquest debilitament de la lluita nacional, s'han oblidat els i les represaliades. Si com han declarat moltes vegades estan en contra d'aquesta amnistia, per què no es diu? Tots sabem que el problema segueix sent de primer ordre en la lluita social i nacional, per què no es reivindicava la seva defensa? A 2021 vam escriure: "Contra la repressió. La llei d'Amnistia ni està clar que arribi a totes les prop de 3.000 lluitadores represaliades, ni encara menys, aturarà la repressió. Per la derogació de la Llei Mordas-

sa, la dissolució de l'Audiència Nacional i l'expulsió de l'exèrcit, la Guàrdia Civil i la Policia Nacional dels Països Catalans. Dissolució de la BRIMO. (...) Retirada de tots els càrrecs posats per la Generalitat contra lluitadors/es tant fruit del procés com dels moviments socials." Aquest ha de seguir sent un eix dels punts de la candidatura, i ni s'esmenta.

I la cirereta és el tema de la pau.

L'epígraf 10 "Construir la Pau" després de definir-se correctament contra l'OTAN i la política del rearmament, i alinear-se amb el poble palestí i d'altres pobles oprimits -a proposta nostra-, acaben amb un genèric "fomentar la cultura de la pau". Els dèiem que no estàvem per **qualsevol** pau: que creïem que igual que els palestins, els ucraïnesos tenien dret a armar-se per defensar-se, com els kurds per fer-ho dels turcs. Per això, proposàvem la redacció del 2021 on es posava en el centre la solidaritat internacionalista -i ara concretament amb Palestina- i la superació de "les estructures de dominació política, econòmica i militar actual de la UE, el BCE/FMI/ BM i l'OTAN."

Crítica al nom de candidatura, llistes i funcionament. Tampoc compartim com s'ha fet. Tot decidit per la direcció de la CUP i sense possibilitats de canvis. Les llistes sense respectar la representació de les organitzacions, tampoc el nom on nosaltres proposàvem retomar a la proposta de *CUP Alternativa d'Esquerres*. Cap possibilitat. Només ens han convidat a participar del debat sobre governança que farà el procés Garbí. Ja els vam respondre que sí, que hi participarem, i quedem a l'espera de què ens diguin com i quan.

Així doncs, no serem a les llistes, però sí que cridem a un vot crític, amb la voluntat de seguir treballant plegats sobre la base de què, encara que no compartim els eixos de l'actual proposta de campanya, membres del SN ens van reiterar que ells continuaven compartint els 12 punts i que l'actual proposta era només un canvi d'enfocament. Així ho esperem, i seguirem tractant que la CUP-Defensem la terra, s'orienti en aquest sentit i realitzi el gir a l'esquerra necessari, tant en l'àmbit nacional com social, per a poder ser pal de paller de l'imprescindible front d'esquerres que li cal a la classe obrera i sectors populars.

Per tant, el 12 de maig, vota CUP-Defensem la terra!

LI

Biblioteques municipals de Barcelona

La lluita segueix

Els i les treballadores de les Biblioteques a Barcelona, després de la mobilització del 7 de febrer, van tornar als carrers el 22 d'abril -vigília de St. Jordi i dia del llibre- realitzant una exitosa vaga de 24 hores per expressar, al carrer, la seva reivindicació de drets laborals i de defensa de millores a les biblioteques per garantir la qualitat en pro de la cultura popular. La gerència del Consorci de Biblioteques els proposa uns horaris, a implementar en pocs mesos, que les treballadores, a través del seu comitè d'empresa: Intersindical-CSC i CGT, denuncien ja que agreuja les possibilitats de conciliació familiar i personal i reivindiquen un augment de professionals per garantir la cura i atenció dels diferents espais i sales de les biblioteques per al bon funcionament d'aquestes i la millor atenció als usuaris. Això, contrasta amb les afirmacions dels gerents responsables del Consorci de Biblioteques: Diputació i Ajuntament de Barcelona, en el seu pla de donar continuïtat al funcio-

nament de les Biblioteques en la situació, tal com anuncien les seves treballadores, de precarietat laboral i estructural.

És imprescindible la solidaritat. Amb elles i amb la seva lluita!

Marga Olalla

Sanitat. Barcelona

Vam ser milers. Hem de ser moltes més

La manifestació en Defensa de la Sanitat Pública va ser un gran èxit. Via laietana plena des d'Urquinaona i fins la Plaça St. Jaume. Amb la plaça plena es va tancar amb la lectura del manifest.

Van ser més de 3 mesos d' activitats als barris, xerrades, taules informatives, cartells i octavetes, concentracions, etc. que van arrancar de l'Assemblea a Transformadors, convocada per Marea Pensionista i Marea Blanca.

S'hi van adherir 300 organitzacions socials, sindicals, veïnals, polítiques,....

Va destacar molt la columna de la Marea Pensionista, que reflectia la campanya portada a terme per molta gent, amb el convenciment de la necessitat de bolcar-se en la defensa de la sanitat pública i serveis relacionats, com ara les residències, serveis d'atenció domiciliària, etc.

En contra de desviaments de fons públics, de la mercantilització i parasitació cada vegada més important del sector privat, es reclama una desprivatització immediata, una Sanitat 100% pública i de qualitat. Acabar amb l'infrafinançament de recursos humans i econòmics.

La defensa de les reivindicacions laborals dels diferents sectors de la sanitat va estar present en tota la campanya, donant suport a les diferents mobilitzacions de treballadors i treballadores.

També es van fer manifestacions el 6 i el 7 (Dia internacional de la Salut) a d'altres llocs de Catalunya i de l'Estat.

Però cal una lluita més forta i continuada. La privatització a tots els nivells -municipal, autonòmic, estatal- avança de manera vergonyosa.

La defensa de la Sanitat Pública, i de tots els Serveis Públics, és cosa de tots i de totes.

Pensionistes de LI

Les noves reformes de pensions del Govern

Apunten complir els requisits de Brussel·les en retallades de les pensions

Des de gener el govern ha portat al Pacte de Toledo propostes encaminades a reduir imports i drets en les pensions, algunes d'elles anunciades des d'agost del 2023.

Reducció de les cotitzacions als treballadors en atur de més de cinquanta-dos anys.

La primera va ser la retallada en les cotitzacions del subsidi de desocupació als majors de cinquanta-dos anys, treballadors sentenciats a no trobar treball i condemnats a viure amb l'ajuda de 450 quan s'acaba la desocupació. La proposta era passar d'una cotització del 125% de la base mínima (ara uns 1.575) a una del 100%.

Amb estalvi per al govern i una pèrdua de cotització que permetia pal·liar la pèrdua de pensió per falta de cotitzacions, i igualment les penalitzacions, de fins al 28%, en haver d'acollir-se a la jubilació anticipada.

Aquesta proposta va ser rebutjada en el Congrés per la majoria de la Cambra, i el govern continua mantenint com a proposta.

Retallades en la jubilació anticipada parcial per reemplaçament del treballador jubilat.

Amb el model de reemplaçament el treballador pot jubilar-se anticipadament amb acord previ amb l'empresa, sempre que l'empresa contracti un nou treballador. El treballador jubilat queda subjecte a l'empresa pel % de temps pactat, cobrant i cotitzant, la resta del temps el cobra com a pensionista. La jubilació i la contractació són simultànies.

El govern pretén reduir a tres anys la jubilació anticipada per reemplaçament, actualment són quatre.

Posar un màxim de reducció de jornada del 50% (ara el 15%), aplicar coeficients reductors de quantia (com en les jubilacions anticipades normals) i no recalculer la pensió en el moment de passar definitivament a pensionista. En realitat, una greu retallada doble penalitzadora, perquè el treballador segueix cotitzant des de la jubilació parcial fins que passa a pensionista al total. Els Sindicats del Pacte de Toledo, UGT-CCOO, s'han negat a aquestes propostes.

El rebuig ha estat manifestat tant pels obstacles d'accés com per les retallades que no són més que penalitzacions.

En realitat, la posició del govern és simple i consisteix a retallar al màxim aquesta possibilitat de jubilació mitjançant acords més difícils. La idea del govern no és una altra que facilitar l'augment de la vida laboral real dels treballadors i les jubilacions anticipades són un obstacle.

Privatització de la gestió de recuperació per problemes traumatològics dels treballadors per malalties comunes o laborals.

Un altre pas més cap a la privatització del sistema públic de la sanitat cap a les mútues, incrementat l'acceptat en

l'última reforma de pensions i Seguretat Social respecte al control de les baixes.

En aquest cas els sindicats sols han declarat que els avanços han estat pocs. En realitat, ja es van manifestar d'acord amb les privatitzacions, quan van acceptar l'entrada de les mútues en les baixes per malaltia en l'última reforma de la S. S.

Les pensions actuals i futures a l'ull de l'huracà antisocial de Brussel·les.

Les pensions han estat des del 2011 una de les monedes de canvi per les anomenades 'ajudes' de Brussel·les i els plans d'Estabilitat, des de Zapatero fins a Sánchez passant per Rajoy. Des de gener ja s'aplica el retorn a l'austeritat permanent i la condemna a qualsevol política divergent. Per Brussel·les les pensions són massa cares, sobretot si no són un negoci per les entitats financeres.

La Comissió Europea el 21 d'abril al·lega un futur dèficit, en les pensions, de fins a 11.700 milions en els compromisos del govern acordats en els pactes del Pla d'Estabilitat, i a continuació amenaça amb la retirada de les ajudes pendents.

D'altra banda, el Govern crida a la tranquil·litat, declarant, que la previsió de despesa sobre el PIB de la Comissió Europea només suposa una dècima més del reflectit per a 2020-2050 en la Reforma de Pensions. I aclareix, davant les al·legacions de la Comissió Europea: En 2025, la AiREF publicarà i enviarà al govern un informe d'Avaluació des de 2020 i la previsió fins a 2050. En una paraula, la AiREF té l'última paraula.

Per què la AiREF?

Perquè la introducció de la AiREF al Pacte de Toledo i a la llei de la SS, era la garantia de Brussel·les perquè les retallades legislades en pensions es complissin. Una espasa de Damocles per garantir els seus interessos i que el moviment de pensionista ha de tenir sempre clar. Per aquesta raó, no hem de dubtar a continuar als carrers i a les places

Pensionistes LI

10 años de la historia

Hi ha vagues que passen a la història del moviment obrer. Fa 10 anys, la vaga de les 210 treballadors i treballadores de Panrico de la planta de Santa Perpètua de Mogoda (octubre 2013-juny 2014) n'és una d'elles. No només es tracta de la més llarga en dècades: 8 mesos, sinó també per la voluntat inqüestionable dels i de les treballadores de lluitar per "0 acomiadaments, 0 rebaixes" que va vertebrar la vaga, quan més del 90% de l'ERO es resolia amb la signatura de les direccions sindicals majoritàries, discutint només si es podien reduir una mica els acomiadaments i quan es pagava per indemnitzacions. Va ser un crit a la rebel·lió obrera, a la defensa de tots els llocs de treball o no cedir més les condicions laborals.

Una vaga en un moment clau, en plena crisi del capitalisme iniciada en el 2008-9 i que arrossegava molts tancaments i acomiadaments. Estaven en lluita Coca-Cola a Madrid, Monroe que ocupava l'empresa a Astúries... La lluita de Panrico podia crear un precedent a seguir per altres empreses en lluita. Si a més es podien coordinar les lluites, es feia un pas enorme. I aquesta importància no només la va percebre la patronal i la Generalitat sinó també les direccions sindicals de CCOO i UGT, que es veien qüestionades en una lluita que despertava una creixent solidaritat entre la classe obrera i sectors populars. Mesos després es va destapar que la direcció de Panrico havia pagat a UGT i CCOO molts diners i persones alliberades a canvi de la pau social en l'aplicació de l'ERO i la posterior venda a Bimbo¹.

Les amenaces continuades de la patronal van seguir provocant la

reacció unànime de l'assemblea. Per la vulneració del dret a la vaga amb l'entrada de camions cada dia pel subministrament de productes, Panrico va ser denunciat, denúncia que va ser aturada per la Generalitat. Així com les amenaces constants contra els i les treballadores i el comitè de vaga, sense que CCOO en fes un escàndol.

En aquells mesos la lluita dels i de les treballadores van tenir dos reptes: 1) controlar a través de l'assemblea i el comitè de vaga el curs de la lluita, tenint sempre l'oposició de CCOO que controlava el comitè d'empresa, i que va jugar un paper desmoralitzant. 2) trencar l'aïllament que imposaven les direccions sindicals majoritàries, en un cordó sanitari esferèidor. La planta de Panrico de Paracuellos (Madrid) clau per la producció, no va anar a la vaga, encara que els i les treballadores havien votat vaga. La direcció va traïr la lluita i Santa Perpètua va acabar sola. Que diferent hagués estat que els i les treballadores s'unissin i saltessin a la lluita conjuntament davant l'empresa... Però és que l'aïllament de Panrico es donava a la mateixa localitat on CCOO impedia que connectessin amb Alston, que també estaven en vaga.

Després de 8 mesos de vaga, d'una lluita tònica contra patronal, Generalitat i direccions de CCOO i UGT, el desgast era enorme malgrat que funcionava una caixa de resistència que amb les aportacions solidàries i una munió d'activitats permetien recollir ajudes per les famílies més necessitades. Al final va ser necessària una nova maniobra de CCOO per forçar la fi de la vaga. Aviat començarien els acomiadaments, una part d'ells finançats directament amb una ajuda de 8 milions de la Generalitat de Catalunya², que abans havia enviat repetides vegades els Mossos a reprimir la lluita.

La història de la lluita de Panrico va tenir un abans i un després. Un cop resoltes les denúncies derivades de la vaga, el fons voltor Oaktree, propietari de Panrico el juliol de 2015 va vendre les 7 fàbriques a la multinacional mexicana Bimbo per 190 milions. Bimbo és l'empresa panificadora més gran del món, amb presència en més de 30 països i amb beneficis del 2023 de 841,8 milions d'euros. El 2015 Bimbo inaugurava nova planta a Guadalajara, però en la tònica de concentració, el 2020 tancava la fàbrica de Granollers, el 2021 tancava la de Tenerife. La fàbrica de Paracuellos de Jarama (Madrid) tancava el 2022 i ara s'acaba de tancar la del Verger (Alacant, antiga Madalenas Ortiz). L'últim tancament es fa amb 25 dies d'indemnització amb un

ca huelga de Panrico

topall d'un any, la resta amb recol·locacions. Així han anat caient no només els llocs de treball sinó també les indemnitzacions. Un trió a la vaga de Panrico Sta. Perpètua podia haver modificat el decurs d'aquests tancaments. Els i les treballadores en vaga van fer tot el que estava en les seves mans. Tot el respecte i la nostra admiració pels i per les treballadores.

Carlos Rodríguez
Josep Lluís del Alcázar

¹ "Panrico: corrupció sindical en la direcció de CCOO". *Lluita Internacionalista* 135 gener 2015. <https://www.luchainternacionalista.org/spip.php?article2399>

² "L'escandalosa complicitat de Felip Puig amb la patronal de Panrico". *Lluita Internacionalista* 134 octubre/novembre 2014. <https://www.luchainternacionalista.org/spip.php?article2374> pág 7

Panrico encara ressona en la memòria de la classe obrera i convé que ho continuï fent per molts anys. Les vagues sovint queden bloquejades sense avançar perquè la direcció, el comitè d'empresa, comença a frenar les iniciatives que sorgeixen a les assemblees i la necessitat d'anar més lluny en la lluita. Quan s'està de vaga l'instrument per fer aquesta substitució és el comitè de vaga, que pot ser triat a l'assemblea. Fa falta que els i les treballadores s'adonin que la direcció de sempre avui és un fre en la lluita i que cal substituir-la. I el més difícil és enfrontar-la i que hi hagi companys i companyes que facin un pas endavant per integrar

el comitè de vaga. A Panrico aquesta substitució parcial, amb 3 treballadors i una treballadora, va arribar quan ja portaven 5 mesos de lluita. I la direcció de CCOO, que va anunciar que dimitia, va retrocedir en quant va veure que hi havia companyes i companys disposats a prendre el relleu i l'assemblea els secundava. Entrevistem Mari i Agustí dos dels membres electes per l'assemblea al comitè de vaga.

LI.- Què va sentir quan aixeques la mà per a oferir-te com a membre del comitè de vaga?

M i A.- Els sentiments van ser varis:

D'intentar que la lluita no s'ensorrís. Que els que estaven en aquest Comitè de Vaga deixessin pas perquè ens estaven enganyant des del primer moment. I orgull de tenir companys i companyes al meu costat com ells.

LI.- Com definiries el paper que va jugar la direcció de CCOO?

M i A.- Traïció total a tots els treballadors de Panrico al servei de la patronal.

LI.- Com valors l'autoorganització dels companys i companyes en el campament?

M i A.- Molt positiva des del primer dia cadascun va posar en marxa el millor de cadascun per organitzar el dia a dia que van ser 8 mesos de lluita.

LI.- Com valors la solidaritat del poble i de les organitzacions que van estar al vostre costat?

M i A.- Sense aquesta solidaritat ens hauria costat portar aquesta lluita cap endavant, ja que ens van venir a ajudar molta gent que avui dia els estem molt agraïts per l'ajuda rebuda.

LI.- Deu anys després com veieu la lluita que va fer?

M i A.- Continuem pensant que va ser necessària i orgullosos de barallar contra l'empresa, polítics i sindicats traïdors. Amb el temps ja passa preocupar que els treballadors avui dia no s'uneixin per lluitar per un treball digne.

1 Maig: ORGANITZA'T I LLUITA

Un nou primer de maig i poques coses a celebrar: els salaris s'han mantingut de mitjana el 2023, però no recuperen la forta pèrdua de poder adquisitiu del 2021 i 2022, amb un retrocés en les condicions laborals i augment de la precarietat, mentre les empreses de l'IBEX 35 acumulen enormes beneficis. Reivindiquem la lluita de la classe treballadora. I aquest any ho fem amb més raons que mai: la crisi de l'imperialisme global es mostra de forma brutal en el genocidi que l'Estat d'Israel perpetra a Palestina. Si a això hi afegim la destrucció ambiental capitalista que amenaça catàstrofes, avui més que mai, les paraules de Rosa Luxemburg prenen sentit: "Socialisme o barbàrie"

Malgrat la tranquil·litat oficial, la preocupació sobre una possible nova agudització de la crisi econòmica hi és. El motor econòmic de la indústria europea, Alemanya està en recessió. Hi ha hagut acomiadaments, i més d'hora que tard això arribarà a l'economia de l'estat espanyol. El Govern s'aplaudeix a sí mateix davant les previsions del FMI per aquest i el proper any, però si mirem les darreres dades és el turisme el que ha tornat a salvar els números. Però turisme és sinònim de precarietat, baixos salaris, desregulació i males condicions laborals, a més d'aprofundiment del canvi climàtic.

No pagar el deute, educació i sanitat 100% pública i universal

Per altre banda el deute públic segueix creixent en termes absoluts cada any i arriba al 1'5 bilions. Amb les altes taxes que es paguen pel diner, la factura dels interessos del deute creixen.

Encara no s'han acabat de revertir les retallades de la primera fase de la crisi i ja s'apunten de noves. I només falta l'augment vergonyós de despesa militar del "govern progressista". El Govern va suprimint els ajuts contra la pandèmia i la guerra, sense que s'hagin recuperat els sous.

Pensions: ni retallades ni plans d'empresa

La Comissió europea exigeix una retallada de la despesa i apunta a les pensions, com a condició per entregar el nou tram dels fons Next Generation de 10.000 milions. I s'han començat a implementar els plans d'empresa, amb el suport de CCOO i UGT, que suposen el desviament de recursos cap a les caixes del sector financer.

Cal construir el sindicalisme combatiu

Les direccions de CCOO i UGT han sigut claus per frenar la protesta obrera que sí hem vist als països de l'entorn, signant acords amb el Govern PSOE-Podem/IU i PSOE-Sumar. On la mobilització ha avençat ha estat per la presència d'altre sindicalisme al de la burocràcia de CCOO i UGT, un sindicalisme combatiu imprescindible que s'obre pas.

**Fora Llei Estrangeria: Regularització JA!
Tancament dels CIES**

Uns Governos de falsa esquerra que mantenen una política repressiva contra la immigració i que provoca milers de morts a la Mediterrània, o a l'Atlàntic per arribar a les Canàries. Que finança la dictadura marroquí per aplicar una repressió brutal contra les immigrants. Que ni tan sols van regularitzar els i les migrants en temps de pandèmia, empenyent-los a treballar a l'economia submergida i per sous de misèria. Avallant el Pacte Europeu sobre Migració i Asil, PEMA, responsable de milers de morts d'éssers humans a mars i fronteres.

Amb la resistència del poble palestí!

Un primer de maig marcat per la resistència del poble palestí al genocidi perpetrat per Israel amb la complicitat directa dels Estats Units, Alemanya i la resta de la Unió Europea. La massacre televisada que viu el poble palestí ha fet caure les cares de

l'imperialisme nord americà i europeu. S'acaba tota la credibilitat de justícia o democràcia als ulls de milions en tot el planeta. Grans mobilitzacions enfronten la política dels governs que, per activa o per passiva, donen suport al genocidi.

Exigim a tots els nivells la ruptura de relacions polítiques, comercials, acadèmiques, culturals amb l'estat genocida d'Israel. Denunciem les mentides del Govern Sánchez-Díaz que ha mantingut el comerç d'armes amb Israel.

La doble vara de mesurar entre les condemnes per la invasió d'Ucraïna i la invasió de Gaza, pel simple fet que Israel és part de l'imperialisme dominant en aquesta zona estratègica del planeta, és evident. També les prioritats de l'imperialisme ianqui, perquè així com Israel és prioritat estratègica, Ucraïna és moneda de canvi per redefinir les relacions amb l'imperialisme rus.

Un 1M internacionalista

Defensem els pobles davant l'opressió, als palestins contra el genocidi de l'imperialisme EE.UU-Israel, el poble ucraïnès contra la invasió de l'imperialisme rus, al poble kurd contra la brutal repressió del Govern turc d'Erdogan, o a les dones i els pobles de l'Iran contra la reaccionària dictadura dels aiatol·là... Ens cal reconstruir l'internacionalisme obrer, no només per la necessària solidaritat sinó perquè l'alternativa al capitalisme, el socialisme, o serà internacional o no serà.

Construir una alternativa política dels i de les treballadores i dels pobles

Som en plena campanya electoral de Catalunya i al juny europees. No hi ha sortida per la classe obrera i els sectors populars sense una ruptura amb el capitalisme, aplicant un pla obrer d'urgència que posi al davant les necessitats de la gran majoria. Sense una ruptura amb l'estat monàrquic del 78 que nega el dret d'autodeterminació dels pobles. Ens cal una nova esquerra compromesa amb la classe obrera i la llibertat dels pobles.

Lluitem per construir un front.

Sense mobilització i sense construir una alternativa als governs de PSOE-Sumar a Madrid, o ERC o JXC a Catalunya, el rebuig a les polítiques antisocials que fan els acaba capitalitzant la dreta o directament l'extrema dreta. Ho veiem arreu.

Per això, ORGANITZA'T: sindicalment i políticament. I LLUITA.

Vine a construir-ho amb nosaltres.

LI

#MeToo: La Justícia de Nova York va anul·lar una sentència contra el violador Weinstein

El Tribunal d'Apel·lacions de Nova York va anul·lar aquest dijous 25 d'abril una de les condemnes per abús sexual contra el productor cinematogràfic Harvey Weinstein. La sentència anul·lada és la que el va condemnar a 23 anys de presó el març del 2020. De tota manera, el magnat continuarà a la presó complint la condemna de 16 anys per una altra violació.

L'argument que va utilitzar el Tribunal d'Apel·lacions per anul·lar la decisió és que va haver-hi errors en el procediment judicial de 2020. Una formalitat que va fer servir la defensa de Weinstein en la seva apel·lació i que va ser acceptada per quatre dels set magistrats per a anul·lar la sentència i iniciar un nou judici.

Recordem que la condemna a 23 anys per abús sexual i violació va ser el resultat d'un judici històric i molt esperat pel moviment feminista. Allí va ser jutjat pels càrrecs presentats per dues dones, però van ser més de 90 les que públicament ho van denunciar en 2017 en el que es coneix com el moviment #MeToo. Un fenomen que es va iniciar als Estats Units, però que va traspasar fronteres convertint-se en una veritable rebel·lió contra la violència sexual.

Des de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI) rebutgem l'anul·lació d'una de les sentències històriques que va posar darrere les reixes al violador Weinstein i denunciem a la justícia patriarcal que busca garantir la seva impunitat. La lluita contra la violència sexual és una de les fites més destacades de la quarta onada feminista que des de fa anys recorre el món i que protagonitza grans mobilitzacions contra el sistema patriarcal que oprimeix a les dones i dissidències. Des del nostre feminisme socialista som part d'aquestes mobilitzacions i treballem perquè la lluita antipatriarcal s'uneixi a la lluita anticapitalista en la lluita per una societat sense opressió ni explotació.

Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacio-

Unidad Internacional
de Trabajadoras
y Trabajadores -
Cuarta Internacional

A 100 anys del naixement de Nahuel Moreno

Fa cent anys naixia Nahuel Moreno, un dels principals dirigents del trotskisme. Va ser el més conseqüent i decidit continuador dels ensenyaments de Lleó Trotsky. Va dedicar la seva vida a la construcció de partits revolucionaris i la Quarta Internacional. Mestre i fundador del corrent "morenista", que integrem amb orgull Esquerra Socialista i la UIT-QI, en aquest primer article l'homenatgem repassant la seva experiència a l'Argentina en la tasca de construir partits obrers revolucionaris.

Hugo Miguel Bressano Capacete, més conegut com a Nahuel Moreno, va néixer el 24 d'abril de 1924 a l'Alberdi, un poble de la província de Buenos Aires. En 1942, un treballador marítim de cognom Faraldo el va guanyar pel trotskisme.

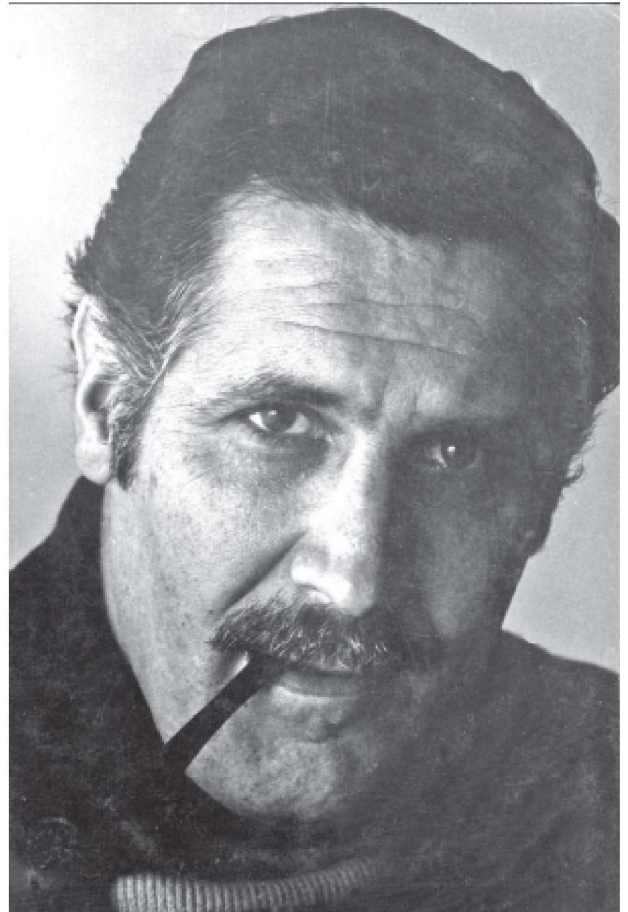
El trotskisme havia nascut en la dècada de 1920. Lleó Trotsky, màxim dirigent de la Revolució Russa al costat de Vladimir Lenin, va lluitar contra la política de conciliació de classes i l'abandó de la lluita per conquerir governs de treballadors i el socialisme mundial per part les direccions socialdemòcrates (els partits socialistes). També contra l'aparell estalinista que va imposar la política del "socialisme en un sol país" des que va començar a dominar l'estat soviètic, els partits comunistes i la Tercera Internacional, després de la mort de Lenin en 1924. Abans de ser assassinat el 1940 a mans d'un agent estalinista, Trotsky va escriure el "Programa de Transició" per a la revolució socialista i va fundar la Quarta Internacional, una nova organització per donar continuïtat a la lluita pel programa revolucionari.

El trotskisme obrer a l'Argentina

A l'Argentina, en els primers anys de la dècada de 1940, el trotskisme es limitava a alguns grups dispersos, que majoritàriament militaven poc i feien llargues reunions de debat en els bars de la ciutat de Buenos Aires, com el Cafè Tortoni. El jove Moreno va entrar al grup orientat per Liborio Justo, que el seu pseudònim era Quebracho. Però aviat Moreno va abandonar el grup.

En 1944, Moreno va fundar el Grup Obrer Marxista (GOM), al costat d'un grup de joves. El seu document precursor, "El Partit", basat en els ensenyaments de Lenin, plantejava la importància d'iniciar la tasca de construir un partit revolucionari, començant per lligar-se amb "el moviment obrer, acostant-nos i penetrant en les organitzacions on aquest es trobi, per a intervenir en tots els conflictes de classe". El GOM va tenir el seu baptisme de foc el gener de 1945 quan va esclatar la vaga del frigorífic Anglo-Ciabasa a la localitat d'Avellaneda, província de Buenos Aires. El dirigent trotskista del sindicat de la fusta, Mateo Fossa, els va aconsellar que es posessin al servei de la vaga, sense pretendre "baixar línia". El respecte que es van guanyar aquells joves pel seu compromís amb la vaga els va permetre instal·lar-se en Vila Pobladora (Ave-

llaneda), editar la seva primera publicació "Front Proletari" i començar a dirigir diversos sindicats de la zona. El grup es va anar forjant en polèmica amb el peronisme,

que plantejava la conciliació de classes i el suport al govern burgès com a sortida de fons per als treballadors i el poble.

De l'experiència de Pobladora, Moreno va treure la conclusió fonamental de la necessitat de construir partits revolucionaris lligats a la classe treballadora i les seves lluites. Fins i tot, des de 1948, quan Moreno va participar en el segon congrés de la Quarta Internacional a París, va començar a polemitzar amb el trotskisme europeu perquè la Quarta i les seves seccions nacionals superessin l'etapa de grups de propaganda i adquirissin o reforcessin el seu lligam amb la classe obrera i les seves lluites.

Adoptar una perspectiva internacional i lligar-se al moviment obrer, va permetre a Moreno precisar el fenomen peronista d'aleshores com un nacionalisme burgès enfrontat parcialment al pla de colonització estatunidenc per a la regió. En 1955, el POR orientat per Moreno es va oposar al "Cop Goril·la". Davant els primers atacs que va rebre el moviment obrer, Moreno va llançar la línia d'organitzar el Moviment d'Agrupacions Obreres, el periòdic

de les quals va ser "Paraula Obrera", per a coordinar i unir les vagues i ocupacions de fàbrica en la "resistència" a la dictadura. Ho va fer davant la deserció del mateix Juan Domingo Perón i la burocràcia sindical, i el suport escandalós del PS i el PC a la dictadura. Paraula Obrera es va integrar a la intersindical, que després va passar a dir-se "62 Organitzacions Peronistes", polemitzant i disputant amb la burocràcia sindical peronista. El 1959, quan va ser derrotada definitivament la resistència, un grup de dirigents va capitular a la burocràcia i va trencar amb Paraula Obrera. Moreno va polemitzar amb ells i la seva idea que la burocràcia eren lluitadors confosos, per contra, va demostrar que les burocràcies són agents de les patronals per a traïr les lluites obreres.

La lluita del morenisme per construir partits revolucionaris internacionalistes i inserir-se en la classe obrera i les seves lluites va continuar a contracorrent, enfront dels qui abandonaven la tasca per a capitular a les direccions majoritàries o buscaven dreteres que portaven a nous atzucacs, com la guerrilla. (vegeu requadre) Des de mitjans de la dècada dels 60, encara sota les difícils condicions imposades per la dictadura de Juan Carlos Onganía, Moreno va encoratjar a "pentinar" (recórrer) les fàbriques i barris obrers a la recerca d'activistes per reconstruir el partit. El 1968 es van donar a França els esdeveniments coneguts com el "Maig Francès", que van evidenciar l'ascens del moviment estudiantil unit a les vagues obreres. Moreno llavors va orientar a un sector del partit a intervenir en les universitats. El "Cordobazo" i les insurreccions obreres i estudiantils en diferents ciutats del país en 1969 van ferir de mort a la dictadura i van ratificar l'encert de Moreno. El 1972 es va fundar el Partit Socialista dels Treballadors (PST), que va intervenir en les lluites i les eleccions en oberta polèmica amb la guerrilla i els qui plantejaven que el retorn de Perón resoldria els problemes socials i econòmics del país. El PST va tenir raó. La crisi va continuar, les lluites obreres també i el juny de 1975 es va produir la primera vaga general contra un govern peronista. Mentrestant, les bandes feixistes van començar a actuar a l'emparedat del govern, matant a setze militants del PST. Després del cop d'estat, el PST va continuar funcionant sota les terribles condicions de la clandestinitat, orientat per Moreno des del seu exili a Colòmbia. En caure la dictadura, amb Moreno ja al país, i gràcies a l'heroica supervivència de la militància del PST, el Moviment al Socialisme (MAS) va arribar a ser la força d'esquerra més gran de l'Argentina i el partit trotskista més gran del món.

L'actualitat del morenisme

Nahuel Moreno va morir el 25 de gener de 1987 deixant una extensa elaboració teòrica i política, plasmada en diversos llibres i fullets que continuen vigents amb sorprenent actualitat. No obstant això, un dels seus llegats més importants és el d'haver insistit en la lluita per construir partits revolucionaris i internacionalistes lligats al moviment obrer en la lluita per governs de treballadors i el socialisme. Des d'Esquerra Socialista i la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI) assumim el compromís de donar continuïtat a aquesta tasca. Els treballadors i treballadores, la joventut, les dones i els sectors populars no deixen de lluitar davant la creixent pobresa, la destrucció ambiental i totes les penúries provocades pel capitalisme decadent. Si no

Moreno polemitza amb el guerrillerisme

En 1959 va triomfar la revolució cubana. Un moviment guerriller, amb una direcció petit burgesa, va encapçalar una insurrecció popular triomfant que va acabar expropiant

a la burgesia i instaurant el primer estat obrer a Amèrica. Impactada per la revolució cubana, una generació d'heroics lluitadors es va identificar amb Fidel Castro i Ernesto "Che" Guevara i es va disposar a aplicar la recepta guerrillera als seus països, buscant una dretera per a la revolució socialista.(1) En el trotskisme, la majoria orientada per Ernest Mandel, va capitular al castrisme i la seva concepció guerrillerista. En oposició, Moreno va reconèixer la validesa de la tàctica guerrillera, però va polemitzar amb la idea d'aplicar-la en tot temps i lloc. Va fer una crida a continuar la tasca permanent de construir partits revolucionaris inserits en el moviment obrer i de masses. Però el debat no va ser fàcil. A l'Argentina, després de la derrota de 1959, la concepció guerrillera va guanyar al dirigent de Paraula Obrera, Ángel Bengoechea. En 1965 va néixer el Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT), però dos anys més tard es va dividir. Roberto Santucho i altres dirigents es van llançar a l'aventura guerrillera.(2) El tràgic destí i la descomposició en la qual va acabar l'experiència guerrillera van donar la raó a Moreno.

(1). Nahuel Moreno. "Polèmica amb el Che Guevara". Editorial CEHuS, Buenos Aires, 2017 i N. Bru. "el Perú: dues estratègies". CEHuS, Buenos Aires, 2015.

(2). Martín Mangiantini. "El trotskisme i el debat de la lluita armada". El Talp Blindat, Buenos Aires, 2014.

s'avança més, i algunes vegades fins i tot és retrocedeix, és per la falta d'aquesta direcció revolucionària. Aquest és el desafiament al qual ens continuem compromentent els morenistes.

Federico Novo Fotti

Haití

Gangsterització i intervenció imperialista

A principis del mes de març, mentre el governant de facto Ariel Henry es trobava a Kenya negociant un acord per a l'enviament de tropes a una missió d'ocupació d'Haití, les bandes armades que controlen Port-au-Prince van llançar una ofensiva: van assetjar l'aeroport i el port de la ciutat, van alliberar més de quatre mil presos de les principals presons i van exigir la renúncia d'Henry. Com que no va retornar al país, Henry finalment va perdre el suport dels seus caps estatunidencs. L'11 de març va acceptar renunciar i donar pas a la conformació d'un Consell Presidencial, un govern interí designat pels EUA, França i la Comunitat del Carib, amb la missió d'organitzar unes eleccions, una cosa que Henry no va aconseguir en tres anys. Però, el 28 de març els membres d'aquest Consell no havien aconseguit prendre possessió.

El mateix Henry havia estat imposat al capdavant de l'Estat haitià pel Core Group en 2021, una espècie de consell colonial encapçalat pels EUA, França, l'Estat espanyol, Alemanya, el Brasil i el Canadà, després de l'assassinat del president Jovenel Moïse. La crisi reflecteix tant la lumpenització de la burgesia haitiana com el fracàs de dècades d'intervenció militar i política imperialista en el primer país independent del Carib, emblema de la revolució antiesclavista. Aquests elements han conduït a un virtual col·lapse de l'Estat haitià i el buit l'han omplert desenes de grups armats del crim organitzat.

Des de 2021, l'imperialisme estatunidenc intenta impulsar una nova ocupació militar, però sense utilitzar les seves pròpies tropes. No va poder convèncer al Canadà o al Brasil d'encapçalar l'ocupació, emulant a la MINUSTAH, missió de l'ONU encapçalada per Lula en 2004 i que es va estendre fins a 2017. Finalment, l'octubre de 2023, els EUA va aconseguir l'aprovació d'una resolució del Consell de Seguretat de l'ONU, amb l'abstenció còmplice de la Xina i Rússia, per avalar el desplegament de tropes a Haití. Va subornar amb finançament a governs africans i del Carib per a proveir les tropes, amb Kenya al capdavant. No obstant això, hi ha indecisió i contradiccions en el règim kenia, la que va obligar Henry a viatjar el mes de març i tractar de lligar l'acord. En caure Henry, el govern kenia va supeditar l'enviament de les tropes a la conformació del Consell Presidencial. Els EUA, per la seva banda, va establir com a requisit per als aspirants a integrar aquest govern provisional, l'acceptació de la intervenció militar.

L'ONU admet, en informes recents, que les bandes del crim organitzat controlen el 80% de Port-au-Prince, incloent-hi la major

part del sistema de subministrament d'aigua, les principals carreteres i, en diferents moments, edificacions estatals, terminals de subministrament de combustible i zones de producció agrícola. Són al voltant de dues-centes bandes, algunes amb un origen vinculat a funcions paramilitars al servei de sectors empresarials i polítics a canvi d'impunitat, armes i diners. Encara que diferents coalicions pugnen pel control territorial, totes tenen en comú el seu caràcter econòmic parasitari, finançant-se mitjançant el narcotràfic, l'extorsió, el segrest i la pirateria, cobrant peatges i impostos informals en els territoris sota el seu control. Utilitzen mètodes terroristes contra la classe treballadora i els sectors populars, perpetrant massacres i saquejos, desplaçant a més de 300.000 persones en la capital.

Es constata un cercle viciós. La ruïna del camp té causes estructurals en polítiques aplicades pels EUA i els seus governs titelles a Haití, com la importació massiva d'arròs estatunidenc subsidiat. La ruïna rural al seu torn és una de les causes d'una emigració cap a la capital i l'exterior, en els últims quaranta anys, i genera condicions en les quals ha prosperat el crim organitzat en els barris urbans. L'extorsió de les bandes a la pagesia obstaculitza la producció agrícola, agreujant la fam i la pobresa.

També existeix una relació històrica entre governs i bandes armades: aquestes són un símptoma de la feblesa del règim polític. La dictadura duvallierista va tenir un aparell repressiu paramilitar durant gairebé tres dècades, fins a la seva caiguda en 1986. En la dècada del 90, en ser restituit en el poder pels EUA després d'haver sofert un cop d'estat, el president Aristide va desmantellar l'exèrcit, però també va desenvolupar una relació clientelista amb bandes armades. En 2004, Aristide va patir un nou cop d'estat secundat pels EUA, que va ser complementat amb la intervenció de la MINUSTAH. Aquesta ocupació

va deixar un seguit de crims repressius i un llegat polític d'eleccions fraudulent, de les quals van sorgir els governs neodualeristas del PHTK. Michel Martelly i Jovenel Moïse, a més dels seus vincles amb el narcotràfic i amb els EUA, es van beneficiar àmpliament amb el festí de la corrupció de Petrocaribe, l'esquema de finançament petroler veneçolà que va desembocar en un dels majors fraus de la història d'Haití.

Moïse va haver de bregar amb la sortida de les tropes de la MINUSTAH i la fi dels subsidis veneçolans. L'FMI pressionava per un augment dràstic dels preus dels combustibles, però el primer intent el juliol de 2018 va ser derrotat per les protestes massives. Acorralat per l'auge de les protestes, amb una base social cada vegada més precària, Moïse va optar per mètodes desesperats. En 2019 va contractar mercenaris estatunidencs i serbis per a assaltar el Banc Central i fer-se amb 80 milions de dòlars del fons de Petrocaribe. Va fracassar, els mercenaris van ser detinguts i expulsats als EUA. Augmentava la violència mafiosa, els segrestos i les vagues policials. Llavors Moïse es va aliar a un expolícia que dirigia una banda en el barri de Delmas, Jimmy Cherizier, assenyalat per la seva responsabilitat en les massacres de Grand Ravine en 2017 i La Saline en 2018, millor conegut com a Barbecue.

En 2020 Barbecue va anunciar la creació d'una federació de colles denominada G9. La representant de l'oficina de l'ONU per a Haití (BINUH), la diplomàtica estatunidenc-a Helen La Llimi, va arribar a celebrar i atribuir una reducció conjuntural dels homicidis a la creació d'aquesta federació. La pax mafiosa va durar poc. La guerra per territoris es va intensificar. Moïse, ja sense el suport dels principals burgesos ni de Martelly, va intentar fugir cap endavant, dissolent el parlament. Va maniobrar per imposar un canvi de la constitució, la creació d'un organisme d'intel·ligència sota el seu control directe i unes eleccions tutelades per les bandes aliades a ell. Abans que pogués

dur a terme aquests projectes, va ser liquidat per mercenaris colombians i agents de la DEA, en un cop palatí propinat pels seus exaliats. Pocs dies abans del seu assassinat, fins i tot Barbecue havia trencat públicament amb Moïse. Amb Henry, la situació econòmica i social va arribar al seu punt més baix i les bandes van continuar ocupant els buits deixats per l'Estat.

Dues dècades després de l'inici de l'ocupació per part de la MINUSTAH, d'una persistent intromissió del Core Group i de la BINUH, el resultat és un augment de la pobresa i del control del crim organitzat. Una burgesia haitiana descomposta es troba en un atzucac polític. A conseqüència de la tutela imperialista, Haití és un dels pocs països del món amb un PIB per càpita similar al de fa sis dècades.

És urgent una campanya internacional de solidaritat amb el poble treballador haitià, pel reconeixement del seu dret a l'autodeterminació, per l'anul·lació del deute extern i el pagament de reparacions per part dels EUA, França i l'ONU. Un nou govern de facto imposat pels EUA potser serà inevitable en les actuals circumstàncies, però no té cap legitimitat i no solucionarà cap dels problemes fonamentals del país. La derrota dels gàngsters i de la ingerència imperialista són dos aspectes d'una mateixa tasca democràtica i revolucionària que té davant seu el poble haitià, per a la qual ha de comptar amb la solidaritat de la diàspora, de l'esquerra i de la classe treballadora del Carib i llatinoamericana.

Simón Rodríguez

Membre de la direcció del Partit Socialisme i Llibertat (PSL) de Veneçuela i de la Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors – Quarta Internacional (UIT-QI).

Equador

Repudiem l'assalt a l'ambaixada de Mèxic a l'Equador

Tropes de l'Equador van ingressar violentament a l'ambaixada mexicana a Quito per detenir Jorge Glas, un exvicepresident equatorià al govern de Rafael Correa, fins al 2017. Aquesta intervenció a l'ambaixada mexicana absolutament il·legal és una violació dels drets bàsics i de les normes internacionals i va ser ordenada en forma directa pel president equatorià d'ultradreta Daniel Noboa.

Aquest fet és tan brutal i il·legal que va ser repudiat internacionalment per gairebé tots els països. I fins i tot els Estats Units, principal aliat econòmic i militar de Noboa va dir que no hi estava d'acord, també ho va fer la Unió Europea, gairebé tots els països llatinoamericans i fins i tot Milei a Argentina.

L'argument de Noboa va ser que Glas estava perseguit per delictes de suborns a empreses per la justícia. No obstant això, no li treu a Mèxic el dret de donar-li asil. Ni li dona a l'Equador el dret a ingressar per la força a l'ambaixada a detenir-lo.

Noboa, de 36 anys, fill d'un empresari terratinent exportador de banana, el capitalista més ric de l'Equador, va arribar al poder al novembre, després que el president Guillermo Lasso fos destituït pel Congrés per acusacions de malversació de fons. I es van convocar eleccions anticipades. Noboa va guanyar les eleccions enmig d'aquesta crisi política i ocuparà el càrrec fins al maig del 2025, data en què hi ha d'haver un nou president electe. Noboa pot i planifica presentar-se a aquestes eleccions.

A més, l'Equador està enmig d'una greu crisi pel creixement del narcotràfic amb una onada de violència, sense precedents en la seva història. A finals de 2023, Equador va tenir milers d'homicidis, amb 35 homicidis per cada 100 mil habitants, superant països com Mèxic i Colòmbia. Però a més, Equador pateix una crisi econòmica, amb la seva economia dolaritzada on els treballadors guanyen cada cop menys i tenen àrees rurals envaïdes per transnacionals mineres que les estan devastant.

Noboa convocarà un referèndum el 21 d'abril amb una sèrie de canvis legals, entre ells, donar grans poders a les Forces Armades amb l'argument de combatre el narcotràfic, eliminar lleis laborals i també impulsar articles per protegir inversions imperialistes que podran apel·lar a arbitratges internacionals.

Tot indica que Noboa, amb el seu assalt a l'ambaixada mexicana, intenta internament demostrar "mà dura" i guanyar popularitat davant de la població preocupada per l'avenç del narco, i així intentar guanyar el referèndum i també les pròximes eleccions.

Per això cal mostrar que Noboa, amb el seu atac a l'ambaixada mexicana, és un frau al poble. Ni això, ni la militarització, ni posar-se al servei dels Estats Units i la seva suposada repressió anti narco, com tants anys va fer Colòmbia, pot derrotar les màfies narcos. El que pot acabar amb les màfies és acabar amb la il·legalitat de la cocaïna, que només les beneficia, i donar als joves llocs de treball dignes.

Avui cal cridar a l'Equador al vot en contra al referèndum¹, a la lluita contra l'augment de l'IVA, els combustibles i el gas, que tindrà un greu efecte en els preus de la cistella bàsica, per defensar la seva terra, per expulsar les transnacionals mineres depredadores, per defensar i recuperar drets laborals, per sostenir la salut i educació públiques, cada cop més deteriorades, per una alternativa política del poble treballador urbà, pagès i indígena, que enfronti tant a la dreta de Noboa, com al correisme que va portar a aprofundir la crisi per al poble de l'Equador.

08/04/2024.

*Miguel Lamas,
dirigent de la UIT-CI*

**Unidad Internacional
de Trabajadoras
y Trabajadores -
Cuarta Internacional**

¹ El referèndum va aprovar totes les preguntes policials i repressives, però va tombar les de caràcter neoliberal.

Ucraïna

7 conclusions per al 24 de febrer.

El punt de vista d'un socialista ucraïnès

1. Ucraïna ha demostrat que és possible resistir Rússia, la potència imperial més militarista del nostre temps, sense parlar de l'OTAN. És un testimoni viu de la independència i la dedicació del poble ucraïnès, en particular de les forces armades ucraïneses. Putin s'ha ficat en un parany de la seva pròpia collita i no hi ha sortida sense una degradació encara més gran de la societat [russa] en direcció al feixisme. Hem sobreviscut gràcies a una solidaritat sense precedents, i la perspectiva de victòria depèn de la seva continuació a escala mundial. **Però per passar a una nova etapa, el caràcter nacional de la guerra s'ha de complementar amb l'adopció de mesures socialistes per part de l'Estat ucraïnès.**

2. La relació entre el potencial econòmic de l'Estat i el seu arsenal de mitjans és evident. No és casualitat que David Arakhamia [1] hagi declarat que si no arriba l'ajuda nord-americana, caldrà mobilitzar més ucraïnesos. **Centrar-se en mesures com la condonació del deute, la fiscalitat progressiva i la nacionalització d'indústries estratègiques probablement permetria equipar millor els defensors i, per tant, reclutar menys gent.** Amb recursos limitats i llibertat d'acció il·limitada, les autoritats s'inclinen més per mobilitzar la població que per reestructurar l'economia.

3. El poble ucraïnès està convençut que el capitalisme és incompatible amb la humanitat. Molts cuidadors, ferroviaris, educadors, guàrdies de seguretat, conductors i funcionaris han experimentat múltiples vulnerabilitats: han après com a l'amenaça a les seves vides s'ha sumat la por al futur a causa de l'arbitrarietat dels patrons. És una vergonya veure com les autoritats no es preocupen per aquestes persones, sinó per la comoditat de l'elit empresarial en tots els aspectes. La sensació de privació de drets i d'inseguretat entre les masses treballadores està agreujant l'escassetat de treballadors.

4. Ha passat prou temps perquè fins i tot els partidaris del lliure mercat es convencin de la incapacitat de l'economia liberal per fer front als reptes de la guerra. El nostre poble està disposat a contribuir encara més a la victòria, augmentant la producció de mitjans de

defensa i restaurant les infraestructures, però per això l'Estat ha de proporcionar a tothom una ocupació digna i productiva. Avui en dia, a l'escassetat de mà d'obra s'hi afegeix la desocupació. La crisi social i laboral no resolta no permetrà a Ucraïna beneficiar-se dels seus avantatges naturals i la farà dependent de l'ajuda occidental.

5. La legitimitat de qualsevol mesura coercitiva (com la mobilització o les restriccions als viatges a l'estranger) continuarà sent qüestionable mentre hi hagi un abisme entre els estrats socials i la corrupció. Les autoritats mai no s'adonaran que una societat estratificada en classes és menys estable que una societat en plena cohesió social. **Durant una guerra d'alliberament, no hi pot haver oligarques en un país que intenta guanyar.**

6. Les restriccions a la convocatòria d'eleccions i a la competència política s'han de compensar amb l'expansió de les formes de democràcia a tots nivells, en particular augmentant la importància dels sindicats i dels col·lectius de treballadors en la resolució dels problemes a nivell industrial i legislatiu. Un cop expirat el mandat per al qual va ser triada, Galina Tretyakova [2] no ha de seguir determinant la política social i imposant un Codi Laboral centrat a protegir els rics davant de la població treballadora. Les autoritats no haurien de prendre aquest tipus de decisions sense tenir en compte l'opinió dels sindicats en el marc del diàleg social, si no, és clar, que vulguin portar les contradiccions socials a un punt crític.

7. Acostuma't a pensar almenys una vegada cada 24 hores en allò que has fet pel bé comú. Estàs disposat a sacrificar el teu temps lliure? Perquè **molts ja han donat el més valuós a la lluita per una Ucraïna lliure: les seves vides. Recordeu-vos-en.**

24 de febrer de 2024

Vitaliy Dudin
Moviment Social Ucraïnès

Notes

[1] Diputat, president del Grup Presidencial al Parlament. Nota de l'editor

[2] Presidenta de la Comissió Parlamentària de Política Social. NdT

Publicat a la web de Lluita Internacionalista el 26 de febrer de 2024

Rússia

Llibertat Kagarlitsky i de totes les represaliades

Boris Kagarlitsky, intel·lectual socialista rus, va ser arrestat i se'l va enviar a 1000 km de Moscou per evitar cap mena de protestes. El van acusar de justificar el terrorisme per un missatge en el qual analitzava l'atac ucraïnès al pont de Crimea del 8 d'octubre de 2022 i va anomenar guerra a la invasió d'Ucraïna per part de Rússia, en lloc d'anomenar-la operació especial, com promou el règim de Putin. Una vegada més, la burgesia demostrava que no necessita cap argument per posar en marxa la màquina repressiva contra la crítica. Finalment, va sortir en llibertat condicional després de pagar una multa de 6160 euros i va poder participar d'entrevistes i reunions internacionals on exposava la difícil situació de les classes populars a Rússia i les contradiccions internes del règim rus, principalment entre la burocràcia i el Kremlin.

Kagarlitsky ja havia estat pres polític a l'URSS els anys 1982 i 83 per oposar-se amb altres joves socialistes a la burocràcia i en els últims anys havia sigut arrestat diverses vegades per denunciar la reforma constitucional o el frau electoral. De fet, el 2022 va ser l'agent estranger per les autoritats russes.

Poc després de ser alliberat va tornar a ser empresonat, sota pena de 5 anys de presó i ja ha sigut traslladat d'un centre de detenció preventiva a una colònia penitenciària, quan encara té via d'apel·lació a la sentència. Tot i les diferències polítiques que puguem tenir, formem part de la campanya per exigir el seu alliberament i el de la resta de lluitadores contra el règim de Putin.

Llibertat per Kagarlitsky! Llibertat per les que lluiten!

Isam Pardes

Alemanya

Alemanya prohibeix

Des de la Unitat Internacional dels i les treballadores-Quarta Internacional (UIT-QI) denunciem la prohibició del Palæstina Kongress, organitzat a Berlín per denunciar la complicitat d'Alemanya en el genocidi en curs a Palestina. El congrés, al qual s'havien inscrit 600 participants, que comptava amb un programa de panelistes internacionals de primer nivell, va ser dissolt per la policia uns minuts després d'haver començat.

Una companya de Lluita Internacionalista, secció de la UIT-QI a l'estat espanyol, que va viatjar a Berlín per al congrés, va ser testimoni de la repressió. Durant hores, 2.500 agents de la policia arribats de tota Alemanya, van envoltar l'edifici on havia de celebrar-se l'esdeveniment i van entrar al recinte i a l'edifici. Van reduir l'aforament a 250 participants per "raons de seguretat" sense justificar, fet pel qual la majoria d'activistes es van quedar fora. Malgrat el treball previ perquè tota la premsa assistent estigués acreditada, la policia va obrir una porta del darrere perquè entressin 50 periodistes sense acreditació. Aquesta mateixa premsa havia estat difamant el congrés amb acusacions d'antisemitisme i suport a la violència, malgrat que les portaveus de la conferència van aclarir en repetides ocasions, en rodes de premsa i entrevistes, el compromís del congrés "amb els drets humans de totes les persones i pobles del món". Uns 30 policies es van desplegar a la sala per intimidar als participants. Van ordenar als organitzadors llegir les seves condicions per al desenvolupament del congrés: no podia haver-hi referències contra l'existència de l'estat d'Israel, suport a la "violència" ni exhibició de símbols de la xarxa de suport a l@'s pres@s palestín@s Samidoun o del Front Popular per l'Alliberament i altres organitzacions que Alemanya considera il·legals. Finalment, el congrés va començar, però al cap de mitja hora la policia va tallar la llum de tot l'edifici per impedir la retransmissió en línia i amb un altaveu van anunciar la cancel·lació dels tres dies de congrés i que calia desallotjar la sala. Dos membres de l'organització alemanya Veus Jueves per una Pau Justa (jueus antisionistes) van ser retinguts. A Alemanya, els drets a la llibertat d'expressió i associació queden en lletra morta quan les grans potències defensen a l'estat genocida d'Israel.

Però la repressió havia començat molt abans. Desgraciadament, això no és nou: en les setmanes anteriors al congrés els grups organitzadors van patir atacs mediàtics, polítics, econòmics (el compte corrent de Veus Jueves va ser clausurat), i legals. El metge palestí Ghasan Abu Sitta, convidat al Congrés per relatar la seva experiència treballant als hospitals de Gaza en les primeres setmanes del genocidi, va ser retingut a l'aeroport de Berlín i enviat de tornada a Londres. Li van prohibir dur a

x el Palestina Kongress

No. L'estat alemany no vol reparar als jueus i que tornin al país. Prefereix mantenir l'estat d'Israel i el seu règim de colonialisme d'assentaments, apartheid i extermini del poble palestí per a sostenir al portaavions del sistema capitalista a Orient Mitjà, una regió estratègica del planeta pels seus enormes recursos i la

seva localització. Per això no deixa parlar als jueus supervivents de l'Holocaust en les manifestacions propalestines. Per això detenen als jueus antisionistes: ell@s poden desemmascarar la gran mentida d'antisemitisme com a coartada. Mentre que els veritables antisemites (més ben dit judeòfobes) campen a plaer al parlament o als platons de televisió. No s'amaga un genocidi fent costat a un altre.

El dissabte 13 una manifestació va recórrer el centre de Berlín per a denunciar la prohibició del congrés en un ambient carregat d'energia i combativitat. L'endemà, va haver-hi concentracions davant de les ambaixades alemanyes en més de 20 ciutats, entre elles: Dublín, Londres, París, Tòquio, Nova York, Barcelona, Chicago i Ciutat de Mèxic.

Per què tanta obstinació a prohibir el congrés? En primer lloc, perquè Alemanya, com ha denunciat el govern de Nicaragua enfront del Tribunal Internacional de Justícia de l'ONU, és després dels Estats Units, el segon proveïdor d'armament per a Israel. El 2023, Alemanya va facilitar el 30% de les importacions d'armament d'Israel, per valor de 326,5 milions d'euros, amb l'ofensiva israeliana a Gaza en marxa després del 7 d'octubre.

El govern de socialdemòcrates i Verds és còmplice directe de l'assassinat sistemàtic de més de 33.000 palestin@s a Gaza, de la condemna a la fam dels 2,3 milions de persones que sobreviuen a la Franja i de la brutal repressió que exerceixen soldats i colons a Cisjordània. D'aquí el lema del Congrés: "Nosaltres acusem".

Alemanya empara el seu suport incondicional a Israel en la "Culpa" per l'Holocaust. Però si aquest fos el motiu real el que hauria de fer és oferir a totes les víctimes de l'Holocaust i als seus hereus que puguin tornar al país i recuperar les propietats que els van ser robades i ser indemnitzades pels assassinats que va cometre el règim nazi i la seva maquinària d'extermini de jueus, homosexuals, gitanos i comunistes.

Hi ha un altre motiu. A Alemanya viuen milions d'àrabs i palestins, turcs, iranians, afganesos, pakistanesos i altres pobles i l'estat alemany, profundament islamòfob, ha de mantenir els privilegis racistes per a imposar la divisió de la classe treballadora i els sectors populars.

El congrés palestí no ha estat derrotat. Només ha fet els primers passos per a desemmascarar les mentides del cor de l'imperialisme europeu.

14 d'abril 2024

Unidad Internacional
de Trabajadoras
y Trabajadores -
Cuarta Internacional

14/4/24. Concentració de resposta davant el Consulat alemany a Barcelona

Solidaritat amb Palestina

No hi ha alliberament en el genocidi: crida al boicot de Eurovisió

Des de fa anys, la **Campanya Palestina pel Boicot Acadèmic i Cultural a Israel (PACBI)**, dins del moviment del BDS, exigeix la suspensió de la participació de l'estat d'Israel al festival televisiu d'Eurovisió, denunciant la complicitat del concurs -i dels estats participants- amb l'estat sionista, en encobrir la política d'apartheid i de neteja ètnica que aquest perpetra contra tota la població palestina. Aquest any s'afegien a aquesta exigència organitzacions com **Queers in Palestine** o el **Sindicat de Periodistes Palestins**, a més de desenes d'artistes de Suècia, Islàndia i Finlàndia, recolzant-se en la denúncia que Sud-àfrica va presentar contra Israel pel genocidi que està cometent a la Franja de Gaza i que, des del passat 7 d'octubre, ja deixa més de 33.000 persones assassinades i gairebé 2 milions de desplaçades.

No obstant això, la Unió Europea de Radiodifusió (UER) ha decidit mantenir l'estat d'Israel a la competició, argumentant que aquest és un esdeveniment "apolític". Ignorant aquesta petició es mostra un cop més la doble moral de les institucions internacionals, que el 2022 no van dubtar a expulsar Rússia del concurs després de la invasió a Ucraïna, però que avui anteposa els interessos imperialistes als drets humans, permetent participar a un estat genocida que des de fa gairebé 76 anys assassina al poble palestí i l'expulsa de les seves terres.

Des que va adoptar l'estratègia de la "Marca Israel" el 2005, l'estat d'Israel instrumentalitza els drets del col·lectiu LGBT. Utilitza els nostres símbols i la nostra lluita en la seva campanya de propaganda per justificar, amb un discurs racista i deshumanitzador, l'ocupació colonial de Palestina, l'apartheid i el genocidi. Israel s'autoerigeix en un oasi LGBT a la regió, com l'única democràcia al Pròxim

Orient, mentre assenyala palestins i la resta de països àrabs com a societats retrògrades, masclistes i LGBT-fòbiques. Així Eurovisió -que ha atret durant dècades l'interès i el suport de la comunitat LGBT- és l'escenari perfecte per a la seva propaganda.

Sabem que els governs i les institucions europees segueixen proporcionant armes, finançament i suport polític

a l'estat d'Israel; ara la UER, permetent la seva participació a Eurovisió, no només es fa còmplice del blanqueig del genocidi sinó que contribueix al pinkwashing (rentat rosa) del règim d'apartheid israelià.

En els últims mesos hem vist soldats israelians onejant la bandera de l'arc de Sant Martí sobre les runes de les cases palestines bombardejades. Diuen portar alliberament sexual i de gènere a Gaza, però neguen l'existència de persones queer palestines i massacren tot un poble sota la bandera de la llibertat. La nostra identitat i la nostra lluita no poden ser utilitzades per justificar un genocidi; no hi ha alliberament sexual i de gènere en l'ocupació i en el colonialisme.

Per això des de Lluita Internacionalista participem de les campanyes impulsades per la PACBI i per organitzacions LGBT que fan una crida a l'acció per organitzar un boicot actiu a Eurovisió. Ens fem ressò del manifest de **Queers Coalition for Palestine** -una plataforma internacionalista d'organitzacions LGBT- que conclou dient "Com a col·lectius queer de Palestina i de tot el món, ens neguem al fet que el règim d'apartheid colonialista d'Israel instrumentalitzi les nostres identitats. El nostre orgull resideix en les nostres lluites col·lectives per a la fi de la colonització, l'ocupació i el genocidi arreu. El nostre orgull està en el moviment per l'alliberament de totes nosaltres. Des del riu fins al mar, Palestina vencerà!"

Cristina Darriba

Les companyes de Lluita Internacionalista a la concentració del 26/4/2024 davant TVE contra presència israeliana a Eurovisió

Iran

Israel i els EUA usen a l'Iran per a tapar el genocidi a Gaza

De sobte els mitjans i les xarxes utilitzades o influenciades pels governs pro Israel i el sionisme van deixar de parlar de Gaza per a centrar-se en l'atac de l'Iran. Des del dissabte 13 d'abril es debat sobre si hi haurà o no una guerra Israel-Iran i tota mena d'hipòtesi. Però es va fer silenci sobre el genocidi per bombardejos i fam que està perpetrant Israel i el seu règim d'apartheid.

Això és el que volia Israel quan l'1 d'abril, sorprenentment va bombardejar el consolat de l'Iran a Damasc, capital de Síria, assassinant a vuit persones, entre ells alts comandaments militars de l'Iran. En aquell moment podia ser difícil entendre a què es devia aquest atac. Però ara ha quedat clar. El rerefons era la situació a Gaza. Es va tractar d'una provocació de Benjamin Netanyahu i el seu govern d'ultradreta per buscar una reacció, gairebé obligada, de l'Iran amb l'objectiu de desviar l'atenció de la massacre sobre Gaza i aconseguir que els seus aliats imperialistes li donessin una vegada més el seu suport incondicional. Volen frenar les creixents crítiques i les queixes de Biden i els líders de l'imperialisme europeu perquè acceptessin un alto el foc. Els caps de l'imperialisme el volen no perquè s'han fet pacifistes o han deixat de donar suport a Israel, sinó perquè estan pressionats pel creixement als seus països de les protestes de milions de persones en suport al poble palestí.

Per uns dies Israel i els EUA han assolit aquest objectiu. Però no arribaran molt lluny, perquè és com voler tapar el sol amb la mà.

Israel va preparar aquesta provocació perquè estava en el seu pitjor moment a Gaza i cada vegada més aïllat en el món. A sis mesos de la invasió, malgrat la destrucció i els seus crims massius, no pot cantar victòria. Per primera vegada s'havia votat a l'ONU un alto el foc, sense el veto dels EUA. Biden critica a Netanyahu pel bombardeig al comboi humanitari i per la seva intenció de voler fer una incursió militar a Rafah. Dins d'Israel s'han reprès les marxes massives d'un sector de la societat demanant la renúncia de Netanyahu i noves eleccions per la no resolució dels més de 100 ostatges en mans de la resistència palestina.

Davant la inevitable acció de l'Iran, Netanyahu aconse-

gueix l'objectiu, ara com ara, d'aturar els questionaments sobre la seva política a Gaza, aconseguint que Biden i els seus aliats històrics imperialistes s'uneixin a Israel per a repudiar l'Iran. També assoleix que es parin les mobilitzacions i els qüestionaments a l'interior d'Israel. I, finalment, que al món tot giri al voltant d'això i es deixi de costat o es minimitzi el genocidi de Gaza.

Però la realitat és que tot això no fa més que posar en evidència tant la crisi del sionisme com la crisi de l'imperialisme ianqui. El mateix Biden i el seu govern ha declarat que no acompanyaran una resposta militar d'Israel davant l'atac de l'Iran i que "no busquem una guerra més àmplia amb l'Iran". Mostrant una vegada més els seus frecs i diferències amb Israel. I l'Iran, al seu torn, va dir que considerava que "El cas estava tancat", amb la seva acció. Estan mostrant tots dos que ni els EUA ni l'Iran volen embarcar-se ara en una guerra regional. Encara menys Biden, quan ja té la guerra a Ucraïna i té

moltes complicacions pel seu suport al genocidi israelià. Als Estats Units és un any electoral i creix el rebuig a Biden pel seu suport militar i polític a Israel contra el poble palestí.

Respecte l'Iran, reconeixem el seu dret a defensar-se de l'atac criminal del sionisme. I repudiem qualsevol agressió sionista o de l'imperialisme. El que no podem deixar d'assenyalar és que lamentablement el règim autoritari teocràtic de l'Iran ni esmenta en les seves declaracions al poble palestí ni el genocidi de Gaza. Això reafirma que no està en el centre de la seva política el suport efectiu al poble palestí. En aquests sis mesos d'invasió sionista, només ha fet declaracions de solidaritat i algunes accions aïllades. És evident que la seva acció sobre Israel va ser excessivament limitada, al punt

d'avisar als EUA, amb dos dies d'anticipació. Mentre l'atac d'Israel a Damasc no va ser comunicat a ningú, ni tan sols als EUA. Així les defenses sionistes i imperialistes van tenir temps d'estar preparades per a repel·lir l'atac dels drons i míssils balístics. En els seus comunicats el règim iranià va indicar que la seva acció va "ser suficient" i que donava el cas per "tancat". Sense dir ni una paraula de Gaza i el poble palestí. Però a Gaza no hi ha res tancat. A pesar del silenci d'aquests dies, la lluita del poble palestí i els seus patiments continuen.

Si Israel desobeeix als EUA i fa un altre atac militar sobre l'Iran, cosa que no podem descartar, serà com a part de la seva desesperació i fracàs a Gaza. El que, en cas de passar, no faria més que aprofundir la seva crisi i aïllament mundial. El que continuaria posant contra les cordes al règim d'apartheid. En cas d'una nova agressió

a l'Iran, els pobles del món l'han de repudiar com a part de la lluita contra el règim d'apartheid i en suport al poble palestí.

Per tot això, des de la UIT-QI, denunciem aquest intent de voler tancar la lluita i el genocidi a la Franja de Gaza. Continuem cridant als pobles del món a expressar als carrers la solidaritat incondicional amb la resistència palestina. Reclamant que se'n vagin les tropes del sionisme i que els governs del món trenquin tota mena de relacions amb l'estat sionista d'Israel.

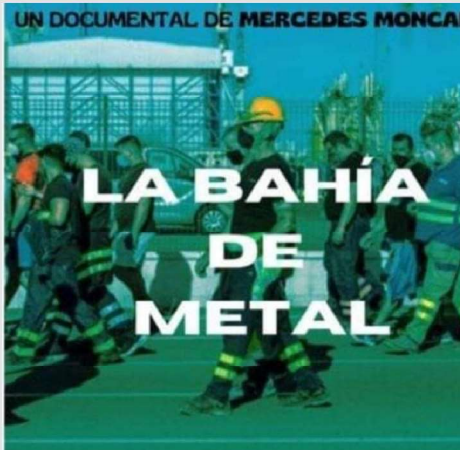
15 d'abril de 2024

Miguel Sorans,
membre de la direcció
de la UIT-QI

Unidad Internacional
de Trabajadoras
y Trabajadores -
Cuarta Internacional

Projecció i debat amb els treballadors del metall de Cádiz

24/05, 19h Cotxeres de Sants, Barcelona
25/05, 10:30h CC Barri Vell, Girona

LENIN avui: eines per a la revolució

Escola d'Estiu
de Lluita Internacionalista

1-4 d'agost 2024
Llinars del Vallès

Apunta't!

LI
Lluita Internacionalista

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

✉ LUCHAINT@TELEFONICA.NET
 📷 [LLUITA.INTERNACIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNACIONALISTA)
 🐦 [@LUCHAINT](https://twitter.com/LUCHAINT)
 📺 [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI